

Neenee NOÉ

NEE!

NEE!

NEE!

Neenee NOÉ

ER WAS EENS EEN MEISJE dat Noé heette. Noé zei altijd maar één woord en dat woord was '**nee**'. Ze was er weg van. Het was een woord dat iedereen gek maakte als je het vaak genoeg zei.

Noé vond niets leuker dan te zien hoe het woord '**nee**' opschudding veroorzaakte.

Ze vond het woord een soort dynamietstaaf: als je er genoeg van gebruikte, kon je een geweldige **EXPLOSIE** krijgen.

KABOE MM!

Elke keer als haar moeder of haar vader Noé thuis vroeg iets te doen, kregen ze hetzelfde antwoord.

‘Noé, wil je nu alsjeblieft je kamer opruimen?’

‘Nee!’

‘Wees niet gulzig, Noé! Alsjeblieft, laat je voor mij één chocolaatje over?’

‘Nee!’

‘NOÉ! ZET JE DIE MUZIEK WAT ZACHTER?!’

‘Nee!’

Zo ging dat maar door
totdat haar ouders ter plekke

op
en neer
sprongen
van woede.

‘Nee, Nee, NOÉ’

En op school maakte het woord mensen zelfs nog bozer.
Ons verhaal begint op een ochtend op het schoolplein.
Noé slurpte van een dikke chocolademilkshake.

S L U R P !

Toen ze daar genoeg van had, gooide ze het halfvolle kartonnetje vlak voor de voeten van de directeur. Er spatte milkshake op zijn schoenen en zijn broek. Als altijd was meneer Gubbins onberispelijk gekleed: driedelig pak en vlinderdasje. Hij had een **BLOEDHEKEL** aan slordigheid en wilde dat iedereen op school net zo keurig gekleed was als hij.

'NOÉ! RAAP JE ROMMEL ONMIDDELLIJK OP!' zei de directeur streng.

'Nee.'

'JA!'

'Nee.'

'Je gaat nu meteen
je rommel oprapen!'

'Nee!'

Meneer Gubbins liep
paars aan van woede.

'NOÉ! KOM ONMIDDELLIJK
MEE NAAR MIJN KANTOOR!'

'Nee.'

'Goed, dan moet je nablijven!'

'Nee.'

'TWEKEER NABLIJVEN!'

'Nee!'

'Nou, dan eh ... dan hm ... dan stuur ik je van school.'

Nu meteen!'

'Nee!'

'Oké, nu is het afgelopen! Ik heb je
gewaarschuwd! Begrepen?'

'Nee!'

'Ik bedoel dat ik je niet nog een keer ga waarschuwen.
Maar dat wist je vast wel. Toch, Noé?'

'Nee.'

'Ik denk van wel.'

'Nee.'

'Ja.'

'Nee.'

'Ja.'

'Nee.'

Nu wilde de directeur Noé in de val laten lopen
door ook 'nee' te zeggen in plaats van 'ja'.

'Nee.'

Noé aarzelde een tel. **'Nee.'** zei ze toen.

**MENEER GUBBINS LIET ZICH
OP HANDEN EN KNIEËN**

vallen en begon te huilen
als een wolf.

'A-WOOOOOEEEEEE!'

Het was duidelijk dat de man het geen seconde langer aankon.

Even later stonden alle leerlingen van de school toe te kijken. Ze wilden zien of hun directeur echt zou ontploffen als een ballon.

K N A L !

Gelukkig stond meneer Potts, de oude conciërge, aan de andere kant van het schoolplein een paar bladeren uit zijn baard te plukken. Hij zag de opschudding en strompelde dichterbij. Hij nam zijn baas bij een arm en liet hem fijn gaan liggen op een laag bladeren in zijn kruiwagen.

‘Komt u maar mee, meneer Gubbins,’ zei hij zacht.

Hij reed weg met de directeur en wierp Noé een blik vol afkeuring toe. Het meisje grijsde naar hem.

Potts begon na te denken over wat er was gebeurd. Kon hij dat meisje maar een keer *‘ja’* laten zeggen ... De wereld zou er een stuk beter op worden.

Het probleem was dat Noé het woordje *‘ja’* nog helemaal nooit had uitgesproken. Omdat mensen er niet **gek van werden.**

In de loop van de jaren was Noé beroemd geworden op haar school. Ze maakte immers al haar leerkrachten knettergek.

Meneer Nimbus, de leraar aardrijkskunde, bijvoorbeeld. Hij was zwaar gefrustreerd geraakt doordat Noé voortdurend

'nee' had gezegd tijdens een schooluitstap naar het platteland. Hij verdween en werd pas **zes maanden** later teruggevonden.

Toen bleek dat hij een streng dieet volgde: hij dronk alleen maar regenwater en at niets anders dan aarde. Hij woonde in een grot en droeg alleen zijn onderbroek.

De lerares gymnastiek, mevrouw

Spriggot, voelde zich echt getergd door Noé.

Het meisje weigerde gewoon om het even welke oefening uit te voeren. De lerares barstte in tranen uit en sloot zich op in een toilet. Ze kwam daar een heel trimester **niet meer uit**. Ze overleefde er dankzij de opening onder de deur, waardoor haar koekjes toegeschoven werden. Thee werd eronderdoor gegoten en ze moest die oplikken als een hond.

De leraar voordracht en toneelkunst, meneer Snood, bracht het er niet veel beter af. Als haar klas leerde improviseren – of ‘improv’, zoals de leraar het noemde – wilde Noé nooit iets anders dan **‘nee’** zeggen. Terwijl de eerste regel van improviseren juist **‘ja’** zeggen is. Nadat hij het een paar jaar had volgehouden, kon meneer Snood het niet meer aan. Hij werd in de schoolkantine gevonden, waar hij de hele tijd met een houten lepel op zijn hoofd zat te kloppen.

Ook in de lessen fysica antwoordde Noé altijd **‘nee’** als de lerares zei dat ze iets moest doen. Tot de arme mevrouw Ledement haar eigen schoenen opat. Achteraf zei ze dat het een hulpkreet was geweest.

Het ergste incident gebeurde in de tekenklas, bij juf Knickknocks. In

al haar lessen wilde Noé alleen maar het woordje **‘nee’**

op haar doek schilderen. Telkens weer. Uiteindelijk

dipte juf Knickknocks radeloos haar achterste in

blauwe verf. Daarna liep ze door de hele school

en duwde ze

haar achterwerk overal tegen

waar ze maar kon. Er bleven

afdrukken van haar achterste

achter op elke muur, deur en ruit. Ze

is nu nog altijd met

‘BUITENGEWOON VERLOF’.

Ondertussen genoot Noé van de chaos die ze overal veroorzaakte. Het meisje had zich voorgenomen op alles en tegen iedereen **'nee'** te blijven zeggen voor de rest van haar leven.

Op een dag ging meneer Potts in de plaatselijke krantenwinkel wat van de toffees kopen die hij zo lekker vond. Elke vrijdag na zijn werk kocht hij een zak, waarvan hij het hele weekend zou kunnen genieten.

'Daar hebben we meneer Potty!' zei de krantenverkoper.

'EEN ZAK VAN MIJN FIJNSTE TOFFEES?' Hij begon een bruine papieren zak te vullen. **'Voor u, meneer, mijn favoriete klant, is de zak helemaal GRATIS!'**

'Dank je wel, Raj,' zei de conciërge.

'Maar breng de zak alsjeblieft terug. Het is de enige die ik heb.'

**P
I
N
G!**

De winkelbel ging en Noé kwam binnen.

Raj grinnikte toen hij haar zag.

‘Ah, juffrouw Noé, die altijd **"nee"** zegt! Mijn fav...’ Raj kon het woord tegenover haar niet over zijn lippen krijgen. ‘... een van mijn vijfhonderd beste klanten.’

De krantenverkoper keek duidelijk niet uit naar Noés bezoeken aan zijn winkel.

Meneer Potts wilde weleens zien hoe iemand die altijd alleen maar **‘nee’** zei snoepjes zou bestellen. Dus ging hij wat bij het tijdschriftenrek staan en deed hij alsof hij aan het grasduinen was.

‘Kan ik je misschien ergens mee helpen, juffrouw Noé-Nee?’ vroeg Raj.

‘Nee.’

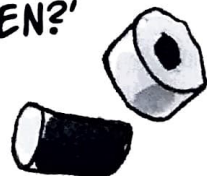
De krantenverkoper zuchtte haast onhoorbaar. ‘Het is altijd weer een beproeving ... Juffrouw Noé-Nee, wil je dezelfde zak snoep als altijd? Mijn beroemde dropmengeling?’

Het meisje aarzelde. Ze wilde die dropmengeling echt hebben. Het water liep haar in de mond als ze naar de pot achter Rajs hoofd keek.

De krantenverkoper probeerde opnieuw. **‘JUFFROUW NOÉ-NEE, WIL JE ZO’N ZAK DROPMENGELING NIET HEBBEN?’**
‘Nee.’

‘Dat betekent dat je er wel een wilt hebben!’ riep Raj uit. **‘Is dat juist, juffrouw Noé-Nee?’**

'Nee!' Het meisje kon het niet helpen. Ze stampte op de vloer. Het was nu wel duidelijk dat altijd **'nee'** zeggen háár uiteindelijk ook gek zou maken.

Meneer Potts deed nu alsof hij *Vrouw en dame* aan het doorbladeren was. Ondertussen genoot hij van een van zijn snoepjes en wachtte hij gespannen af wat er zou gebeuren.

'O jee!' riep Raj uit. 'Dit gaat weer de hele avond doorgaan! Wil je alsjeblieft één keer in je leven **'ja'** zeggen, juffrouw Noé-Nee?!'

'Nee!'

‘Goed dan, jonge juffrouw Noé-Nee!’ Raj begon nu kregelig te worden. ‘Luister dan maar goed ... Wil je geen **geen geen geen geen** zak dropmengeling?’

Er gleed een uitdrukking van diepe verwarring over het anders meestal grijnzende gezicht van het meisje. Ze had de ‘geens’ niet kunnen tellen.

‘Of wil je helemaal **geen geen geen geen** geen **geen geen geen** zak?’

Het meisje keek almaar meer onthutst.

‘Of wil je misschien **geen geen geen geen** geen **geen geen geen** geen **geen geen geen** geen **geen geen** tot in het oneindige en terug zak dropmengeling hebben?’ Noé gromde naar Raj en rende naar de winkeldeur.

Voor ze die bereikte, liep ze een rek omver met paaseieren waarvan de houdbaarheidsdatum verstreken was.

‘Ik heb je erin laten lopen, juffrouw Noé-Nee!’

PING!

‘Ha! Ha!’

Raj gniffelde.

‘Dat was erg knap van je, Raj!’ mompelde meneer Potts. Hij was nog altijd op een toffee aan het kauwen.

‘Dank u wel, meneer Pottiness! Zo moet je die vervelende kleine jongedame erin luizen! Door haar zo veel ‘geens’ voor te schotelen dat ze die onmogelijk kan tellen.’

‘Ik zal het zeker aan de leerkrachten op mijn school vertellen. Daar drijft ze ~~iedereen~~ tot wanhoop.’

‘Doe dat, meneer. Mag ik nu mijn zak terug, alstublieft?’

De conciërge keek in zijn zak. ‘Ik heb er nog een stuk of wat.’

‘Nou, stop die maar allemaal tegelijk in uw mond. Kom op!’

‘Ik wil er het hele weekend mee toekomen!’

‘Kauw er dan heel langzaam op!’

Tegen zijn zin liet meneer Potts de snoepjes uit de zak in zijn mond glijden. Die zat nu zo **VOL** dat zijn wangen wel ballonnen leken.

‘Dank u wel, meneer Pottery,’ zei Raj. Hij nam de bruine papieren zak aan en vouwde hem netjes op.

‘Tot vrijdag!’

PING!

SPEEL HIER NIET MET EEN BAL werd

**SPEEL HIER NIET NIET NIET NIET NIET NIET
NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET
NIET NIET NIET NIET NIET MET EEN BAL.**

En PRAAT NIET IN DE BIBLIOTHEEK werd

**PRAAT NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET
NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET
NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET
NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET NIET
BIBLIOTHEEK.**

Het kon niet vlug genoeg maandagochtend zijn voor meneer Gubbins. De directeur verwachtte er heel veel van. Noé zei altijd 'nee' als ze op de bus haar kaartje moest betalen. Daardoor had de bus altijd vertraging en kwam het meisje elke dag te laat op school.

Meneer Gubbins liet iedereen samenkomen in de hal. 'Vandaag gaan we Noé met z'n allen iets flikken omdat ze altijd 'nee' zegt.'

'HOERA!'

Iedereen begon te
juichen.

Juf Knicknocks had opgehouden met overal blauwe afdrukken van haar achterste achter te laten. De directeur had ook haar erbij geroepen en ze wilde het niet missen.

‘Elke keer als je Noé een vraag stelt, voeg je er zo vaak mogelijk “niet” of “geen” aan toe. Dat zal haar in de war brengen en ze zal niet niet niet niet niet weten of ze “nee” kan zeggen.’

Iedereen luisterde aandachtig.

‘Als het iemand lukt Noé ‘ja’ te laten zeggen, wordt er vandaag geen les meer gegeven!’ voegde de directeur er nog aan toe.

Weer werd er opgetogen gereageerd.

‘WAAAAW!’

‘In plaats van les te geven gaan we dan allemaal samen

DUCHTIG FEESTEN!’

‘WAAAAAAAAAAAA!’

De conciërge stond in de hal op een trapladder. Hij tuurde door het raam, stond op de uitkijk naar Noé.

‘Goed,’ zei de directeur. ‘Iedereen doet heel gewoon.’

Als iemand zegt dat je heel gewoon moet doen, kan dat onmiddellijk erg moeilijk lijken. Als je een geheim met je meedraagt, kan dat voelen alsof je een wiebelende gelatinepudding voor je uit houdt. Je voelt je alsof je die elk moment kunt laten vallen.

Alle kinderen stroomden naar het schoolplein en bekogelden Noé met vragen.

‘Noé, wil je bij me thuis niet niet niet niet niet niet niet niet niet een kopje thee komen drinken?’

‘Noé, wil je geen geen geen geen geen geen geen geen geen geen chips van me hebben?’

‘Noé, wil je **niet niet** graag mijn huiswerk overschrijven?’

‘Noé, wil je **niet niet** graag een afspraakje met Sjofele Ned?’

Noé, heet jij toevallig niet

niet

niet

NIET

niet

niet

niet

niet

NIET

niet

niet

NIET

niet

niet

niet

niet

niet

niet

NIET

NIET

niet

niet

niet

niet

niet

niet
niet

niet
niet

NIET

niet

niet

niet Noé?

'ARGH!'

schreeuwde

Noé.

Het meisje raakte zo erg overstuur dat het net was alsof haar hoofd ging ontploffen. Hoe was ze in een nachtmerrie terechtgekomen waarin ze geen nee kon zeggen?

Ze dook naar binnen en rende door de lange schoolgang. Ze hield haar handen over haar oren, maar ze hoorde nog meer niet te beantwoorden vragen afgevuurd worden als kogels uit een machinegeweer.

TAKTAKTAKTAK!

Toen het geluid van de stemmen eindelijk weggestorven was, zag ze aan een muur plots het bordje hangen waarop stond ...

REN NIET niet niet niet niet niet niet niet niet niet niet DOOR DE GANGEN.

Wat gebeurde er in vredesnaam toch allemaal?

‘ARGH!’

schreeuwde Noé
opnieuw.

Het meisje bleef stokstijf staan. Ze had geen idee welke kant ze op kon.

‘Noé, wil je straks niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet
NIET niet **NIET** niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet
niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet niet niet **NIET** niet **NIET**
niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet gaan spijbelen?’
vroeg een meisje met een piepstemmetje.

‘Noé, wil je je niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet
NIET niet **NIET** niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet
niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet
niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet niet niet **NIET** niet **NIET**
niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet inschrijven voor de
schooluitstap naar de dierentuin?’ vroeg een ander.

‘Noé, wil je niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet
NIET niet **NIET** niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet
niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet niet niet **NIET** niet **NIET**
niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet niet niet niet niet **NIET** niet
NIET niet niet niet niet niet niet **NIET** niet **NIET** niet niet dat ik je
het geld voor mijn middageten geef?’ vroeg een derde.

‘AAARRRG
GHHH!’
schreeuwde Noé.

Ze spurtte weg, rende naar het lokaal waar ze Engelse les kreeg
en sloeg de deur achter zich dicht.

BAM!

Ze slaakte een diepe zucht van opluchting.

Maar toen ze om zich heen keek, stelde ze vast dat al haar
leerkrachten in het lokaal waren en naar haar staarden.

'Hallo, Noé,' zei meneer Nimbus, de leraar aardrijkskunde,
opgewekt. 'Wil je je huiswerk niet niet NIET niet NIET niet
niet niet niet NIET niet NIET niet niet niet niet NIET niet
NIET niet niet niet niet NIET niet NIET niet niet niet niet
NIET niet NIET niet niet niet NIET niet NIET niet niet niet
niet niet NIET niet NIET niet niet niet NIET niet NIET niet
niet niet maken?'

‘ARGH!’

Noé voelde zich alsof
ze stapelgek aan het
worden was.

Toen kwam juf Springgot aan de beurt, de lerares lichamelijke opvoeding, zoals altijd in trainingspak.

'Noé, wil je dit jaar niet niet NIET niet NIET niet niet niet
niet NIET niet NIET niet niet niet niet NIET niet NIET niet
niet niet niet NIET niet NIET niet niet niet niet NIET niet NIET
niet niet niet niet NIET niet NIET niet niet niet niet NIET niet
NIET niet niet niet niet NIET niet NIET niet niet niet niet
NIET niet NIET niet niet niet niet NIET niet NIET niet
niet niet niet NIET niet NIET niet niet aan de veldloop
deelnemen?'

‘AARRGGHH!’

Noé werd zo kregelig dat haar gezicht zo rood als een biet was en haar kapsel rechtop ging staan.

Als laatste vroeg meneer Snood haar iets. ‘Noé, is voordragen
nietnietNIETnietNIETnietnietnietnietNIETnietNIETniet
nietnietnietNIETnietNIETnietnietnietnietNIETnietNIET
nietnietnietnietNIETnietNIETnietnietnietnietNIETniet
NIETnietnietnietnietNIETnietNIETnietnietnietnietNIET
nietNIETnietnietnietnietNIETnietNIETnietnietnietniet
NIETnietNIETnietnietnietnietNIETnietNIETnietnietniet
nieteenstomvak, ofNIETnietNIETnietnietnietnietNIETniet
NIETnietnietnietnietNIETnietNIETnietnietnietnietNIET
nietNIETnietnietnietnietNIETnietNIETnietnietnietniet
NIETnietNIETnietnietnietnietNIETnietNIETnietnietniet
nietNIETnietNIETnietnietnietnietNIETnietNIETnietniet
nietnietNIETnietNIETnietnietnietnietNIETnietNIETniet
nietnietnietNIETnietNIETnietnietnietnietNIETnietNIET
nietniet?’

**‘AAARRRG
GGHHH!’** *schreeuwde Noé.*

Het meisje kon het niet langer aan.

Toen verscheen de directeur in de deuropening. ‘Noé, wil je dat we ermee ophouden je stomme vragen te stellen?’

Alle leerkrachten keken gespannen naar het meisje. Ook de conciërge, meneer Potts, en alle kinderen die buiten voor de ramen van het klaslokaal stonden.

‘JA!’ riep Noé eindelijk.

Iedereen in het schoolgebouw begon te juichen. **‘HOERA!’**

‘HAHAAA!’ riep meneer Gubbins.

‘GELUKT!’ juichte mevrouw Ledement, de lerares wetenschappen, die enkele dagen geleden haar schoenen had opgegeten. Ze pakte meneer Snood vast en plakte een lippenstiftkus op zijn kale schedel, die hij er nooit meer af zou krijgen.

Blijkbaar vond de leraar voordracht dat niet echt leuk.

‘JAKKES!’ Hij trok een vies gezicht.

Meneer Potts rende het klaslokaal in en de directeur strekte zijn armen uit om hem te omhelzen.

‘JE BENT EEN GENIE, MENEER POTTS!’

‘Dank u! Maar het was niet mijn idee. Het kwam van Raj, de krantenverkoper!’

‘Nou, dat is geweldig. Want ik heb hem gevraagd te helpen bij het feestje op het schoolplein. Laten we dan maar eens gaan kijken wat hij nog meer in zijn mars heeft voor ons.’

Toen alle leerkrachten langs hem heen waren geglipt, bleven de directeur en Noé alleen achter.

‘Noé, vind je het fijn dat we je eindelijk zover gekregen hebben

dat je 'ja' kunt zeggen?" vroeg de directeur en hij trok zijn strikje recht. Het meisje dacht een paar tellen na. Ze voelde zich alsof er een zwaar gewicht van haar schouders was gevallen. Ze glimlachte.

'Nee!' zei ze.

'Wat?!'

'Dat was maar een grapje, meneer. **JA! JA! JA!** Ik vind het fijn! Ik hou van het woordje **JA!**'

'JA! JA! JA!' riep meneer Gubbins uit.

Hij liet Noé voorgaan naar het feestje op het schoolplein.

Er was een rijdende discotheek. Alle leerkrachten waren verwoed aan het swingen en de leerlingen stonden daarom te gniffelen.

De altijd vrijgevig Raj had een kraampje met gratis snoepjes opgezet.

'KOM MAAR SNOEPJES HALEN!' riep hij boven de muziek uit. 'DE HOUDBAARHEIDSDATUM IS NOG MAAR TIEN JAAR VERSTREKEN!'

Voor de andere kant van het schoolplein had meneer Potts een **machtig** vuurwerkspektakel voorzien. Hij stak de lont aan. Een explosie van veelkleurige **SPETTERS** volgde en midden in de kleurenpracht kon iedereen een in **GIGANTISCHE LETTERS** geschreven woord lezen:

JA!

Noé keek naar het spektakel en draaide zich naar meneer Potts toe.

‘Wat een **prachtig** woord is het toch,’ zei ze.

